

Številka: 018-121/2026-4

Datum: 4. 9. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 55. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Andraža Žvana, kot predsednika senata, ter dr. Mateje Škabar in Aleksandra Petrovčiča, kot članov senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Gradbeno obrtniška dela in dobava opreme RTP Ajdovščina*«, na podlagi pritožbe, ki jo je vložil vlagatelj C & G, d.o.o., Ljubljana, Riharjeva ulica 38, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika in pooblaščenega naročnika ELES, d.o.o., Hajdrihova ulica 2, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 4. 9. 2026

odločila:

1. Pritožba vlagatelja se zavrne kot neutemeljena.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov pravnega varstva se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o javnem naročilu je bilo dne 15. 4. 2026 objavljeno na portalu javnih naročil pod št. objave JN002808/2026-EUe17/01 in v Uradnem listu EU pod št. objave 258025-2026. Naročnik oddaja javno naročilo po postopku s pogajanji z objavo (45. člen Zakona o javnem naročanju – Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) v svojem imenu in za svoj račun ter v imenu in za račun naročnika Elektro Primorska, d.d., Erjavčeva ulica 22, Nova Gorica.

Zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo z vlogo z dne 21. 5. 2026 (v nadaljevanju: prvi zahtevek za revizijo), ki mu je Državna revizijska komisija s sklepom št. 018-086/2026-5 z dne 17. 7. 2026 delno ugodila in razveljavila točko 9.2.6 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, ki se nanaša na standard ISO 27001; v ostalem delu je zahtevek za revizijo zavrnila.

Naročnik je po zaključenem postopku pravnega varstva dne 24. 7. 2026 na portalu javnih naročil objavil popravek obvestila o javnem naročilu (št. objave JN002808/2026-EUe17/01-P01), s katerim je določil nov rok za prejem vprašanj ponudnikov in nov rok za prejem prijav. V okviru omenjenega popravka je naročnik tudi objavil dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila.

Vlagatelj je z vlogo z dne 7. 8. 2026 vložil zahtevek za revizijo (v nadaljevanju tudi: drugi zahtevek za revizijo), v katerem uvodoma utemeljuje obstoj procesnih predpostavk za njegovo vsebinsko obravnavo; med drugim navaja, da ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, (1) ker o kršitvi, zatrjevani v zahtevku za revizijo, še ni bilo odločeno, (2) ker naročnik kršitev ponavlja in (3) ker je trditvena in dokazna podlaga zahtevka za revizijo nova in vlagatelju ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo ni bila in mu ni mogla biti znana. Vlagatelj zatrjuje, da je nezakonita zahteva, določena v točki 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, da je naročnik tehnične zahteve, vezane na dimenzije in odmik GIS postroja, oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3, da kombinacija zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila preferira opremo enega proizvajalca (tj. General Electric), ki je bila »razdeljena« že pred potekom roka za prejem prijav, in da je projektno rešitev, ki ustreza opremi enega proizvajalca, izdelala družba pod neposredni lastniškim in upravljavskim nadzorom preferiranega ponudnika (tj. Kolektor Igin, d.o.o.), kar odpira vprašanje predhodnega sodelovanja kandidata pri pripravi postopka in nasprotja interesov v smislu 91. člena ZJN-3. Vlagatelj predlaga razveljavitev celotne oz. dela zahteve, določene v točki 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, podredno pa, da se razveljavi dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, ki določa, da sta dobava in montaža GIS postroja del predmeta naročila, da se razveljavijo zahteve glede dimenzij in odmykov GIS postroja in da se naročniku v tem delu naloži poprava dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ter podaljšanje roka za prejem prijav. Vlagatelj zahteva tudi povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik je s sklepom z dne 12. 8. 2026 drugi zahtevek za revizijo zavrgel in zavrnil zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva. Naročnik navaja, da za vsebinsko presojo zahtevka za revizijo obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. Vlagatelj je že vložil zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, o katerem je Državna revizijska komisija pravnomočno odločila. Vlagatelj z novim zahtevkom za revizijo uveljavlja očitke, usmerjene v določbo 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je bila del prvotne dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in je obstajala že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, kar potrjuje tudi dejstvo, da je te očitke vlagatelj uveljavljal že v prvem zahtevku za revizijo, ki jih Državna revizijska komisija ni vsebinsko presojala zaradi obstoja omejitev iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN. Četudi je vlagatelj po sprejemu odločitve Državne revizijske komisije o prvem zahtevku za revizijo v zvezi s to zahtevo postavil vprašanje na portalu javnih naročil in pridobil dodatna dokazila oz. stališča posameznih proizvajalcev, gre za iste očitke glede iste določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki so vlagatelju bili znani že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Vlagatelj z naknadnim opozorilom na portalu javnih naročil ne more zaobiti omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. V konkretnem primeru tudi ni podana nobena od izjem, predvidenih v prvem odstavku 16. člena ZPVPJN. Naročnik je po zaključku revizijskega postopka upošteval odločitev Državne revizijske komisije, uskladal dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, v katerem je bila razveljavljena, ter objavil (integralno) besedilo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, kar ne predstavlja novega ravnanja naročnika glede zahteve iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila.

Zoper sklep o zavrženju je vlagatelj z vlogo z dne 14. 8. 2026 vložil pritožbo. Vlagatelj navaja, da drugi zahtevek za revizijo temelji na dejstvih in dokazih, ki so nastali po vložitvi prvega zahtevka za revizijo, in uveljavlja kršitve, ki ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo niso obstajale, oz. uveljavlja kršitve, ki v prvem zahtevku za revizijo niso bile oz. mogle biti uveljavljene. To velja za elektronsko sporočilo proizvajalca General Electric z dne 7. 8. 2026 (iz katerega izhaja, da je bila

oprema preferiranega proizvajalca »razdeljena« pred potekom roka za prejem prijav), za izjavo proizvajalca DH Hyundai Electric z dne 6. 8. 2026, izjavo proizvajalca Siemens Energy z dne 7. 8. 2026 in izjavo proizvajalca Hitachi Energy z dne 7. 8. 2026, za očitke glede tehničnih zahtev v zvezi z dimenzijami in odmiki GIS postroja, za očitek glede okoliščin priprave projektne dokumentacije ter za očitek glede zavrnitve izločitve dobave in montaže GIS postroja. Do navedenih dokazov in kršitev se naročnik ni opredelil, čeprav bi moral obstoj omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN preveriti po posameznih očitanih kršitvah. Izpodbijani sklep o zavrnjenju je nezakonit tudi zato, ker o zatrjevanih kršitvah še ni bilo vsebinsko odločeno. Prvi odstavek 16. člena ZPVPJN preprečuje odločanje o odločenem in je odraz načela ne bis in idem, katerega namen je varstvo pravnomočnosti odločitev in koncentracija pravnega varstva. V konkretnem primeru prvega odločanja ni bilo, saj Državna revizijska komisija v okviru prvega revizijskega postopka očitkov v zvezi s točko 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila zaradi omejitev iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN ni presojala. Naročnik iz določbe, ki preprečuje odločanje o odločenem, nepravilno izpelje trajno prepoved odločanja o nikoli presojanem. Takšna interpretacija nima podlage v besedilu prvega odstavka 16. člena ZPVPJN in je v nasprotju s sistemsko razlago prvega in tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN ter vodi do rezultata, ki ga zakonodajalec ni mogel nameravati. Sprejeti stališče, da prvi odstavek 16. člena ZPVPJN trajno preprečuje vsebinsko presojo, bi spremenilo procesno predpostavko iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN, ki jo je mogoče sanirati (in v konkretnem primeru je bila sanirana), v dokončno in nepopravljivo prekluzijo brez izrecne zakonske podlage, posledično pa očitana kršitev, ki prvič ni bila presojana iz procesnega razloga, nikoli ne bi bila predmet vsebinske presoje. Prekluzivne določbe je treba kot izjeme od pravice do pravnega varstva razlagati restriktivno in ne eskstenzivno. Naročnikova razlaga 16. člena ZPVPJN sankcionira skrbnost in aktivnost vlagatelja pri uveljavljanju pravnega varstva ter le vlagatelju (v razmerju do drugih gospodarskih subjektov) odreka vsebinsko obravnavo in je v nasprotju s pravico do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave RS in z ustavno zahtevo po učinkovitem pravnem varstvu ter izničuje polni učinek Direktive 92/13/EGS. Vlagatelj predlaga, da se (po potrebi) Sodišču EU predloži vprašanje za predhodno odločanje o skladnosti naročnikove razlage z Direktivo 92/13/EGS. Izpodbijani sklep o zavrnjenju je nezakonit tudi zato, ker je (če bi bilo treba očitane kršitve šteti za iste kršitve) podana izjema, zaradi katere ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, saj naročnik ponavlja isto kršitev. Naročnik po zaključku revizijskega postopka ni le tehnično uskladil razveljavljene točke 9.2.6 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, temveč je sprejel in objavil novo integralno razpisno dokumentacijo, v katero je ponovno vključil sporno zahtevo. Naročnik je z odgovorom na portalu javnih naročil na novo odločil, da sporno zahtevo ohrani in jo je tudi prvič vsebinsko utemeljil z razlogi, ki jih dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila ne vsebuje. Naročnik ponavlja kršitve, saj sporne zahteve ni le pasivno prenesel v novo dokumentacijo, ampak je z novim ravnanjem, zlasti z novo odločitvijo o vsebini dokumentacije, kršitev ponovno potrdil, jo ohranil in vztrajal pri njej. Vlagatelj še navaja, da vsebinska presoja očitanih kršitev ni le v njegovem interesu, ampak tudi v javnem interesu. Na podlagi navedenega vlagatelj predlaga, da Državna revizijska komisija pritožbi ugotovi in jo sprejme v obravnavo oz. podredno, da naročniku naloži, da o zahtevku za revizijo vsebinsko odloči; v vsakem primeru vlagatelj zahteva povračilo stroškov predrevizijskega, revizijskega in pritožbenega postopka.

Naročnik je z vlogo z dne 19. 8. 2026 Državni revizijski komisiji odstopil pritožbo, dokumentacijo predrevizijskega postopka in Sklep o začetku postopka.

Po pregledu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in dokumentacije, predložene v postopku pravnega varstva, ter po preučitvi navedb vlagatelja in naročnika, je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor glede zakonitosti naročnikovega ravnanja, ko je vlagatelj zahtevek za revizijo zavrzel.

Zavrženje zahtevka za revizijo je odločitev, s katero se odloči o postopkovnih (procesnih) vprašanjih, medtem ko do vsebinske (meritorne) obravnave zahtevka za revizijo ne pride. Naročnik pred vsebinsko (meritorno) obravnavo zahtevka za revizijo opravi predhodni preizkus zahtevka za revizijo, v okviru katerega preveri ali so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 26. člena ZPVPJN, in sicer ali je bil zahtevek za revizijo vložen pravočasno, ali vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN, ali ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN, ali ne obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN in ali je dopusten (prim. drugi odstavek v povezavi s prvim odstavkom 26. člena ZPVPJN).

Če naročnik ugotovi, da obstojijo omejitve iz 16. člena ZPVPJN, zahtevek za revizijo s sklepom zavrže (prim. tretji odstavek 26. člena ZPVPJN). Zoper sklep o zavrženju zahtevka za revizijo lahko vlagatelj vložijo pritožbo (prim. peti odstavek 26. člena ZPVPJN).

Naročnik je vlagatelj drugi zahtevek za revizijo, vložen zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, zavrzel z utemeljitvijo, da za njegovo vsebinsko obravnavo obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN.

ZPVPJN v prvem odstavku 16. člena določa: *»Če je vlagatelj v postopku oddaje javnega naročila že vložil zahtevek za revizijo in je bilo o njem že odločeno ali ga je umaknil, vlagatelj v morebitnih poznejše vloženih zahtevkih v istem ali ponovljenem postopku oddaje javnega naročila ali v primeru, ko naročnik nadaljuje ta postopek z novim postopkom na podlagi točke b) prvega odstavka 44. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/15 in 14/18, v nadaljnjem besedilu: ZJN-3), točke b) prvega odstavka 42. člena ZJN-3 ali 1. in 2. točke prvega odstavka 22. člena Zakona o javnem naročanju na področju obrambe in varnosti (Uradni list RS, št. 90/12, 90/14 – ZDU-11 in 52/16), ne more več navajati istih kršitev ali drugih kršitev iz te faze postopka oddaje javnega naročila, ki so mu bile ali bi mu morale biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka, razen če naročnik ni upošteval odločitve Državne revizijske komisije ali če ponavlja isto kršitev«.*

Iz citirane določbe (med drugim) izhaja, da vlagatelj, če je v postopku oddaje javnega naročila že vložil zahtevek za revizijo in je bilo o njem že odločeno ali ga je umaknil, v poznejše vloženih zahtevkih v istem postopku oddaje javnega naročila ne more več navajati istih kršitev ali drugih kršitev iz te faze postopka oddaje javnega naročila, ki so mu bile ali bi mu morale biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka, razen če naročnik ni upošteval odločitve Državne revizijske komisije ali če ponavlja isto kršitev.

Omenjena določba je konkretizacija načela hitrosti in učinkovitosti postopka pravnega varstva iz 9. člena ZPVPJN, ki je povezano z naravo postopka oddaje javnega naročila, in zahteva, da se postopek pravnega varstva vodi tako, da poteka in se zaključi čim hitreje. Omenjena določba vlagateljem nalaga, da v vloženem zahtevku za revizijo navedejo vse (domnevne) kršitve naročnika v postopku javnega naročanja, ki so jim znane oz. bi jim morale biti znane ob vložitvi zahtevka za revizijo, s čimer se omogoči, da se vse domnevne naročnikove kršitve iz posamezne faze postopka presojajo skupaj in sočasno in da se ugotovljene kršitve naročnika čimprej odpravijo. Prvi odstavek 16. člena ZPVPJN tako onemogoča, da bi posamezen vlagatelj v istem postopku javnega naročanja iste domnevne kršitve naročnika uveljavljal v več zahtevkih za revizijo, kot tudi onemogoča, da bi posamezen vlagatelj v istem postopku javnega naročanja domnevne naročnikove kršitve iz iste faze postopka uveljavljal postopno, z več zaporedno vloženimi zahtevki za revizijo. Če vlagatelj v isti fazi postopka ponovno vložijo zahtevek za revizijo, se zatrjevane domnevne kršitve naročnika vsebinsko presojajo le, če vlagatelju v novem zahtevku za revizijo očitane kršitve niso bile oz. niso mogle biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo

ali če naročnik ni upošteval odločitve Državne revizijske komisije ali če naročnik ponavlja isto kršitev.

Za obstoj omejitve zahtevka za revizijo po prvem odstavku 16. člena ZPVPJN mora torej biti hkrati (kumulativno) ugotovljeno, (1) da je vlagatelj v istem postopku javnega naročila že vložil zahtevek, ki je bil umaknjen ali pa je bilo o njem odločeno, (2) da vlagatelj (v pozneje vloženem zahtevku) navaja iste kršitve ali druge kršitve iz iste faze, ki so mu bile ali bi mu morale biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka, in (3) da nista podani predvideni izjemi, ki sta, da naročnik ni upošteval odločitve Državne revizijske komisije ali da ponavlja isto kršitev.

V izpodbijanem sklepu o zavrženju drugega zahtevka za revizijo je naročnik navedel, da je vlagatelj v istem postopku javnega naročanja že vložil (prvi) zahtevek za revizijo, o katerem je bilo odločeno, in da v novem, drugem zahtevku za revizijo navaja kršitve, ki so mu bile znane že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, ob tem pa ne obstoji nobena izjema iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. Navedenemu vlagatelj v pritožbi nasprotuje in zatrjuje, da ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, (1) ker v drugem zahtevku za revizijo navaja kršitve, ki mu ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo niso bile znane, (2) ker v drugem zahtevku za revizijo navaja kršitve, o katerih ni bilo vsebinsko odločeno, in (3) ker naročnik ponavlja kršitve.

Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, kar med strankama tudi ni sporno, da je vlagatelj v tem postopku oddaje javnega naročila (tj. v postopku oddaje javnega naročila, v zvezi s katerim je bilo objavljeno obvestilo o javnem naročilu na portalu javnih naročil pod št. objave JN002808/2026-EUe17/01) dne 21. 5. 2026 že vložil (prvi) zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, o katerem je bilo odločeno s sklepom Državne revizijske komisije št. 018-086/2026-5 z dne 17. 7. 2026. Posledično gre ugotoviti, da je vlagatelj v istem postopku javnega naročanja že vložil zahtevek za revizijo zoper določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, o katerem je bilo odločeno.

Vlagatelj v pritožbi najprej navaja, da ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, ker drugi zahtevek za revizijo temelji na dejstvih in dokazih, ki so nastali po zaključku prvega revizijskega postopka, in ker v drugem zahtevku za revizijo uveljavlja kršitve, ki ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo niso obstajale, s čimer vlagatelj smiselno zatrjuje, da mu kršitve naročnika, ki jih navaja v drugem zahtevku za revizijo, niso bile oz. mu niso mogle biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo.

Pritrditi gre vlagatelju, da se procesna omejitev iz 16. člena ZPVPJN nanaša na posamezne zatrjevane kršitve, kar pomeni, da se v okviru predhodnega preizkusa zahtevka za revizijo za vsako posamezno v zahtevku za revizijo zatrjevano kršitev preizkusi, ali obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. Če vlagatelj v zahtevku za revizijo navaja tudi kršitev, v zvezi s katero ne obstoji procesna omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, se (ob predpostavki, da za vsebinsko presojo te kršitve ne obstoji katera druga procesna omejitev) zahtevek za revizijo ne zavrže, temveč se sprejeme v obravnavo, pri čemer se vsebinsko presojajo le zatrjevane kršitve, v zvezi s katerimi ne obstoji procesna omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN.

Za presojo obstoja procesne omejitve iz 16. člena ZPVPJN so zato ključne kršitve, ki jih navaja vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo. Glavnina navedb v drugem zahtevku za revizijo se nanaša na zahtevo, določeno v točki 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo zatrjuje, da je ta zahteva oblikovana v nasprotju z načelom sorazmernosti in načelom zagotavljanja konkurence med ponudniki, med drugim zato, ker ta zahteva, v kombinaciji z ostalimi zahtevami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, preferira opremo enega proizvajalca (tj. General Electric), posledično pa so preferirani gospodarski subjekti, ki imajo zagotovljeno sodelovanje s preferiranim proizvajalcem. Vlagatelj v

drugem zahtevku za revizijo nadalje zatrjuje, da se je preferirani proizvajalec že dogovoril za sodelovanje s (preferiranim) ponudnikom (tj. Kolektor Igin, d.o.o., Ljubljana – Črnuče) in da je stanje, ko je bila oprema preferiranega proizvajalca *»razdeljena«* že pred potekom roka za prejem prijav, v nasprotju s temeljnimi načeli javnega naročanja. Vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo navaja tudi, da je naročnik tehnične zahteve, vezane na dimenzije in odmik GIS postroja, oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3, in da se *»odpira resno vprašanje predhodnega sodelovanja kandidata pri pripravi postopka in nasprotja interesov s smislu 91. člena ZJN-3«*, saj je projektno rešitev, ki ustreza opremi enega proizvajalca, izdelala družba pod neposrednim lastniškim in upravljavskim nadzorom preferiranega ponudnika.

Državna revizijska komisija ugotavlja, kar med strankama tudi ni sporno, da je vlagatelj že v prvem zahtevku za revizijo zatrjeval, da je zahteva, določena v točki 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, nezakonita, da ta zahteva, v povezavi z drugimi določbami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, preferira enega proizvajalca opreme in en gospodarski subjekt, ki ima zagotovljeno sodelovanje s preferiranim proizvajalcem, in da mu preferirani proizvajalec ni želel posredovati ponudbe v zvezi z razpisano opremo. Državna revizijska komisija v predhodnem postopku pravnega varstva, ki se je zaključil s sklepom št. 018-086/2026-5, očitkov, vezanih na zahtevo iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, zaradi obstoja omejitve iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN vsebinsko ni obravnavala. Državna revizijska komisija zato ugotavlja, da vlagatelj v tem delu drugega zahtevka za revizijo uveljavlja iste (domnevne) kršitve naročnika, kot jih je uveljavljal s prvim zahtevkom za revizijo, posledično pa tudi ni mogoče pritrditi vlagatelju, da v tem delu drugega zahtevka za revizijo uveljavlja kršitve naročnika, ki mu niso bile oz. mu niso mogle biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo.

Navedenega ne spreminja vlagateljevo sklicevanje na dopise različnih proizvajalcev opreme, ki jih je vlagatelj pridobil po zaključku prvega postopka pravnega varstva, in s katerimi želi v drugem zahtevku za revizijo dokazati zatrjevano dejstvo, da oblikovana dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila omogoča le opremo enega proizvajalca, ki sodeluje s preferiranim ponudnikom. Pri presoji obstoja procesne omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN je ključno, kdaj se je vlagatelj seznanil oz. bi se moral seznaniti s kršitvami naročnika, ki jih zatrjuje v drugem zahtevku za revizijo, ne pa, kdaj je pridobil dokazila, ki naj bi dokazovala (zatrjevana) dejstva, s katerimi vlagatelj utemeljuje domnevne naročnikove kršitve. Ni torej relevantno, kdaj je vlagatelj pridobil dopise različnih proizvajalcev opreme, pač pa, kdaj se je vlagatelj seznanil z naročnikovimi kršitvami pri oblikovanju dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oz. kdaj se je seznanil, da je (oz. naj bi) naročnik oblikoval dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila v nasprotju z načelom zagotavljanja konkurence med ponudniki, ker naj bi zahteva iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v povezavi z drugimi zahtevami, imela za posledico, da je oprema le enega proizvajalca skladna z vsemi zahtevami naročnika. V obravnavanem primeru gre ugotoviti, da se je vlagatelj že pred vložitvijo prvega zahtevka za revizijo seznanil z zatrjevano kršitvijo naročnika (in sicer, da naj bi bila zahteva iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila nezakonita in da naj bi ta zahteva, v kombinaciji z ostalimi zahtevami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, preferirala opremo enega proizvajalca), saj je to zatrjeval že v prvem zahtevku za revizijo. Slednje tudi dokazuje, da se vlagatelj ni šele s prejemom dopisov različnih proizvajalcev opreme seznanil z očitano kršitvijo naročnika. Ker bi dopisi različnih proizvajalcev opreme lahko predstavljali zgolj dokaze za zatrjevano dejstvo, da naj bi dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila preferirala opremo enega proizvajalca, gre ugotoviti, da je vlagatelj po zaključku prvega postopka pravnega varstva zgolj pridobil dokaze, s katerimi želi v drugem zahtevku za revizijo dokazati zatrjevano kršitev naročnika, ki je bila vlagatelju znana že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, saj jo je uveljavljal že v prvem zahtevku za revizijo.

V zvezi z navedbami vlagatelja v drugem zahtevku za revizijo, da je bila oprema preferiranega proizvajalca »razdeljena« že pred potekom roka za prejem prijav (kar naj bi izhajalo iz dopisa proizvajalca General Electric), s tem pa je izid postopka javnega naročanja vnaprej determiniran v korist gospodarskega subjekta, ki si je vnaprej zagotovil sodelovanje s preferiranim proizvajalcem, kar je v nasprotju s temeljnimi načeli javnega naročanja, gre ponoviti, da je vlagatelj že v prvem zahtevku za revizijo zatrjeval, da naročnik z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila preferira tiste gospodarske subjekte, ki imajo zagotovljeno sodelovanje s preferiranim proizvajalcem, zato se vlagatelj s temi zatrjevanimi (domnevnimi) kršitvami naročnika ni seznanil šele s prejemom dopisa proizvajalca General Electric. Dopis proizvajalca General Electric bi lahko predstavljal zgolj dokaz za revizijske navedbe, da je v posledici naročnikovega preferiranja enega proizvajalca opreme preferiran en gospodarski subjekt, s katerimi želi vlagatelj utemeljiti naročnikovo kršitev pri oblikovanju zahteve, določene v točki 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Če pa vlagatelj v tem delu drugega zahtevka za revizijo zatrjuje, da dogovor preferiranega proizvajalca z enim gospodarskim subjektom predstavlja kršitev temeljnih načel javnega naročanja, potem vlagatelj v tem delu ne izpodbija ravnanj naročnika (ampak preferiranega proizvajalca), zato v tem delu drugi zahtevek za revizijo ni dopusten (prim. peto alinejo prvega odstavka 26. člena v povezavi s prvim odstavkom 5. člena ZPVPJN).

V drugem zahtevku za revizijo vlagatelj naročniku očita tudi kršitve pri oblikovanju tehničnih specifikacij, in sicer, da je tehnične zahteve, vezane na dimenzije in odmik GIS postroja, oblikoval v nasprotju z določbami ZJN-3. Vlagatelj v pritožbi sicer zatrjuje, da te kršitve naročnika v prvem zahtevku za revizijo niso mogle biti uveljavljene, vendar navedenega ne konkretizira in ne pojasni, zakaj naj bi se s temi kršitvami naročnika seznanil šele po vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Tudi sicer gre ugotoviti, da je naročnik tehnične zahteve, vezane na dimenzije in odmik GIS postroja, določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, s katero je gospodarske subjekte seznanil že dne 15. 4. 2026, teh zahtev pa naročnik tekom postopka javnega naročanja ni spreminjal. To pomeni, da je vlagatelj bil oz. bi moral biti seznanjen z naročnikovimi zahtevami, vezanimi na dimenzije in odmik GIS postroja, že pred vložitvijo prvega zahtevka za revizijo, zato ni mogoče zaključiti, da vlagatelj v tem delu drugega zahtevka za revizijo uveljavlja naročnikove kršitve, ki mu niso bile oz. niso mogle biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo.

Vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo tudi navaja, da je projektno rešitev, ki ustreza opremi enega proizvajalca, izdelala družba pod neposredni lastniškim in upravljavskim nadzorom preferiranega ponudnika, posledično pa se »odpira resno vprašanje predhodnega sodelovanja kandidata pri pripravi postopka in nasprotja interesov s smislu 91. člena ZJN-3«. Vlagatelj v pritožbi zgolj zatrjuje, da te kršitve naročnika v prvem zahtevku za revizijo niso mogle biti uveljavljene, ob tem pa ne pojasni, zakaj teh navedb ni mogel podati že v prvem zahtevku za revizijo. Tudi sicer gre ugotoviti, da je del dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila tudi Dokumentacija za razpis (DZR), iz katere jasno in nedvoumno izhaja, da jo je pripravila družba Korona d.d., Ljubljana – Črnuče. Upošteva se navedeno in upošteva se, da je vlagatelj že v prvem zahtevku za revizijo zatrjeval, da naj bi bil preferiran ponudnik Kolektor Igin, d.o.o., Ljubljana – Črnuče, ni mogoče zaključiti, da vlagatelj teh navedb ne bi mogel uveljavljati že v prvem zahtevku za revizijo. Ob tem gre še dodati, da predmet postopka pravnega varstva ne morejo biti bodoča hipotetična ravnanja naročnika oz. hipotetične kršitve naročnika, do katerih bi lahko prišlo v prihodnosti. V obravnavanem primeru naročnik še ni prejel niti prijav in še ni sprejel odločitve o oddaji javnega naročila, zato niti ni mogoča presoja, ali je naročnik pri pregledu prijav upošteval točko 9.2.14 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (ki določa, da pri predmetnem javnem naročilu ne sme sodelovati pravna ali fizična oseba, ki je sodelovala pri pripravi razpisne dokumentacije DZR za predmetni objekt), kot tudi ni mogoča presoja, ali je naročnik sprejel potrebne ukrepe, vezane na predhodno sodelovanje kandidata oz. ponudnika in na preprečevanje nasprotja interesov. Šele ko in če bo naročnik oddal javno naročilo, bo zoper ravnanja naročnika pri pregledu prijav in zoper ravnanja naročnika, povezana s sprejemom

ukrepov, vezanih na predhodno sodelovanje kandidata oz. ponudnika in na preprečevanje nasprotja interesov, zagotovljeno pravno varstvo v skladu z določili ZPVPJN in bo, pod pogojem, da glede vloženega zahtevka za revizijo ne bodo obstajale procesne omejitve, mogoča vsebinska presoja zakonitosti naročnikovega ravnanja pri pregledu prijav in skladnost naročnikovega ravnanja s 65. členom in 91. členom ZJN-3.

V zvezi s pritožbenimi navedbami, da se *»očitek zavrnitve izločitve dobave in montaže GIS postroja iz predmeta javnega naročila«* nanaša tudi na naročnikov odgovor z dne 4. 8. 2026, zaradi česar vlagatelj teh očitkov ni mogel uveljavljati že v prvem zahtevku za revizijo, gre najprej ugotoviti, da vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo očitkov, vezanih na oblikovanje enotnega javnega naročila, niti ni uveljavljal. Vlagatelj je namreč v drugem zahtevku za revizijo zgolj navajal, da je naročnik na portalu javnih naročil zavrnil možnost razdelitve javnega naročila in da *»vztrajanje pri enovitem predmetu, ki celotno javno naročilo veže na opremo enega samega proizvajalca, ob hkratni zavrnitvi vseh predlaganih milejših alternativ, dodatno potrjuje nesorazmernost naročnikovega ravnanja«*, pri čemer so bile te navedbe podane v utemeljitev kršitve načela sorazmernosti pri oblikovanju zahteve iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Tudi če bi šteli (upoštevaje, da je vlagatelj v pravovarstvenem predlogu predlagal, da se razveljavi dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila v delu, v katerem sta dobava in montaža GIS postroja vključeni v predmet javnega naročila), da vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo naročniku očita kršitve pri oblikovanju predmeta javnega naročila oz. da mu očita kršitve, ker predmeta javnega naročila ni razdelil na sklope, gre ugotoviti, da se je vlagatelj z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je bila objavljena na portalu javnih naročil dne 15. 4. 2026, seznanil, da je predmet zadevnega javnega naročila tudi dobava in montaža GIS postroja. Navedenega ne spreminja dejstvo, da je naročnik na portalu javnih naročil dne 4. 8. 2026 (tj. po vložitvi prvega zahtevka za revizijo in po zaključku prvega postopka pravnega varstva) ponovno pojasnil, da dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v tem delu ne bo spreminjal. Pojasnilo naročnika, da ne bo spreminjal dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ne ustvarja novih informacij, pač pa predstavlja potrditev obstoječe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je bila vlagatelju znana oz. bi mu morala biti znana že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Vlagatelj se tako ni šele z odgovorom naročnika na portalu javnih naročil seznanil, da je predmet naročila tudi dobava in montaža GIS postroja, pač pa se je s tem seznanil že z objavo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Zato gre ugotoviti, da se je vlagatelj že pred vložitvijo prvega zahtevka za revizijo seznanil oz. bi se moral seznaniti, da sta dobava in montaža GIS postroja vključeni v predmet javnega naročila, posledično pa gre ugotoviti, da so mu bile oz. bi mu morale biti (domnevne) naročnikove kršitve pri oblikovanju (enovitega) javnega naročila znane že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, zato bi jih lahko oz. moral uveljavljati že v prvem zahtevku za revizijo.

Upošteva je navedeno Državna revizijska komisija ne more pritrditi vlagatelju, da ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, ker se drugi zahtevek za revizijo nanaša na kršitve, ki ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo niso obstajale, pač pa Državna revizijska komisija nasprotno ugotavlja, da vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo uveljavlja bodisi iste kršitve naročnika kot v prvem zahtevku za revizijo bodisi druge kršitve naročnika iz iste faze postopka, ki so bile vlagatelju znane oz. bi mu morale biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo.

Vlagatelj v pritožbi nadalje navaja, da ne obstoji procesna omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, ker se ta omejitev nanaša na kršitve, o katerih je bilo vsebinsko odločeno, vlagatelj pa v drugem zahtevku za revizijo navaja kršitve naročnika, o katerih še ni bilo vsebinsko odločeno.

Pritrditi gre vlagatelju, da Državna revizijska komisija s sklepom št. 018-086/2026-5 o kršitvah, ki jih vlagatelj zatrjuje v drugem zahtevku za revizijo, ni vsebinsko odločila (bodisi zato, ker je glede njih obstajala procesna omejitev iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN, bodisi zato, ker jih

vlagatelj ni uveljavljal). Vendar za zaključek o (ne)obstoju omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, v nasprotju z mnenjem vlagatelja, ni relevantno, ali je bilo o kršitvah naročnika, ki so zatrjevane v novem zahtevku za revizijo, (že) vsebinsko odločeno. Obstoje omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN namreč ni vezan na obstoj vsebinske odločitve o zatrjevani kršitvi, pač pa je vezan na vložitev predhodnega zahtevka za revizijo (in na odločitev o zahtevku za revizijo) in na možnost vlagatelja, da v prvem zahtevku za revizijo zatrjuje kršitve naročnika, ki jih uveljavlja v novem zahtevku za revizijo. Skladno s prvim odstavkom 16. člena ZPVPJN je vlagatelj omejen v možnosti navajanja (istih ali drugih) kršitev v novem zahtevku za revizijo že, če je bil prvi zahtevek za revizijo umaknjen; v primeru umika zahtevka za revizijo namreč ne pride do vsebinske obravnave zatrjevanih kršitev. Poleg tega je vlagatelj skladno s prvim odstavkom 16. člena ZPVPJN omejen v možnosti navajanja drugih kršitev (kot jih je navajal v prvem zahtevku za revizijo), ki so mu bile znane ali bi mu morale biti znane že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Omejitev se torej nanaša tudi na navajanje tistih kršitev, ki v prvem zahtevku za revizijo sploh niso bile zatrjevane, posledično pa tudi niso mogle biti vsebinsko obravnavane. Ker se torej sporna omejitev nanaša tudi na kršitve, ki v okviru prvega postopka pravnega varstva niso mogle biti vsebinsko presojeane (v primeru umika in v primeru navajanja drugih kršitev), ni mogoče sprejeti stališča vlagatelja, da mora za obstoj omejitve iz prvega odstavka 16. člena obstajati vsebinska odločitev o kršitvah, ki jih vlagatelj uveljavlja v drugem zahtevku za revizijo.

V zvezi z vlagateljevim sklicevanjem na tretji odstavek 16. člena ZPVPJN, ki v postopku pravnega varstva onemogoča vsebinsko presojo zatrjevanih kršitev, v zvezi s katerimi naročnik ni prejel opozorila na portalu javnih naročil, gre najprej ugotoviti, da naročnik vlagateljevega zahtevka za revizijo ni zavrzel iz razloga obstoja omejitve iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN. Zato v obravnavanem primeru za presojo zakonitosti naročnikovega sklepa o zavrženju ni relevantno, da je naročnik po zaključku prvega postopka pravnega varstva prek portala javnih naročil prejel opozorilo, vezano na zahtevo iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, nezakonitost katere zatrjuje vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo, kot tudi ni relevantno, ali je mogoče odpraviti obstoj procesne omejitve iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN. Ob tem gre poudariti, da četudi je naročnik po zaključku postopka pravnega varstva gospodarskim subjektom določil nov rok za postavljanje vprašanj, to ne pomeni, da lahko ponudniki uveljavljajo pravno varstvo mimo določb ZPVPJN. Zainteresiranim gospodarskim subjektom je, ne glede na določitev novega roka za postavljanje vprašanj, pravno varstvo zagotovljeno v skladu z določili ZPVPJN; torej ob upoštevanju omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN.

Omejitvi iz prvega in tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN predstavljata dve ločeni procesni omejitvi za vsebinsko presojo očitanih kršitev. Četudi se obstoj omejitve iz tretjega odstavka 16. člena ZPVPJN, kot to navaja tudi vlagatelj, veže izključno na dejstvo opozorila na portalu javnih naročil in ni relevantno, kateri subjekt je opozoril na domnevno kršitev, posledično pa je ta procesna omejitev (ob predpostavki identične trditvene podlage v zahtevku za revizijo) za vse gospodarske subjekte podana ali ne, se obstoj omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN nanaša le na subjekt, ki je že vložil zahtevek za revizijo, posledično pa lahko (ob identični trditveni podlagi v zahtevku za revizijo) ta procesna omejitev za en subjekt obstoji, za drugega pa ne. Vlagatelj zato z navedbami, da naročnik vsebinsko obravnavo očitanih kršitev odreja prav tistemu subjektu, ki je (edini) že poskušal doseči presojo sporne zahteve, ne more uspeti, saj se omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN že po naravi stvari lahko nanaša sama na tisti subjekt, ki je že vložil zahtevek za revizijo.

V zvezi z vlagateljevimi sklicevanjem na Ustavo RS, gre pojasniti, da lahko skladno z ZPVPJN zainteresirani gospodarski subjekti vložijo zahtevek za revizijo, v katerem lahko uveljavljajo vse kršitve, ki naj bi jih v postopku oddaje javnega naročila storil naročnik, vendar morajo skladno s prvim odstavkom 16. člena ZPVPJN že v prvem zahtevku za revizijo navesti vse naročnikove kršitve, ki so jim znane ali bi jim morale biti znane. Prvi odstavek 16. člena ZPVPJN tako ne

onemogoča uveljavljanja pravnega varstva, pač pa določa način uveljavljanja pravice do pravnega varstva in od vlagateljev zahteva, da vse domnevne kršitve naročnika, s katerimi so seznanjeni oz. bi morali biti seznanjeni, uveljavljajo v enem (prvem) zahtevku za revizijo.

Državna revizijska komisija je vlagatelj predlog za postavitev predhodnega vprašanja glede skladnosti prvega odstavka 16. člena ZPVPJN z Direktivo 89/665, ob upoštevanju Sodbe Sodišča EU v zadevi C-283/81, Cilfit (iz katere izhaja, da nacionalno sodišče ni dolžno Sodišču predložiti predhodnega vprašanja, če je upoštevana določba Evropske unije že bila predmet razlage Sodišča), zavrnila. Vlagatelj pravilno navaja, da je skladno z Direktivo 89/665 in Direktivo 92/13 (t.i. pravovarstveni direktivi) obveznost držav članic, da zagotovijo učinkovito in zlasti čim hitrejšo revizijo odločitev, ki so jih sprejeli naročniki. Sodišče EU je že večkrat razlagalo pravovarstveni direktivi v zvezi z omejitvami pri uveljavljanju pravnega varstva in ob tem pojasnilo, da lahko države članice za doseg cilja pospešitve postopka pravnega varstva določijo prekluzivne roke za zahtevek za revizijo in da se gospodarskim subjektom lahko naloži obveznost, da čim hitreje izpodbijajo pripravljala dejanja in vmesne odločitve, sprejete v okviru postopka oddaje javnega naročila. Pravovarstvenima direktivama načeloma ne nasprotuje nacionalna ureditev, v skladu s katero morajo biti vsi zahtevki za revizijo zoper odločitve, ki so jih sprejeli javni naročniki, vloženi v za to določenem roku, pri čemer je vsakršne nepravilnosti v postopku oddaje naročila, navedene v podporo temu zahtevku, treba izpodbijati v istem roku, sicer pride do prekluzije, tako da po izteku tega roka ni mogoče izpodbijati take odločitve niti sklicevati se na tako nepravilnost, če je zadevni rok razumen. Ta sodna praksa temelji na ugotovitvi, da bi bila popolna uresničitev ciljev, ki jim sledi pravovarstvena direktiva, omajana, če bi se kandidati in ponudniki v vsaki fazi postopka oddaje naročila lahko sklicevali na kršitve pravil o oddaji naročila in tako naročnika silili, naj ponovno izvede celotni postopek, da se te kršitve odpravijo. Ob tem je Sodišče EU pojasnilo, da čeprav se pravila o prekluziji sama po sebi ne zdijo v nasprotju s pravovarstveno direktivo, pa ni mogoče izključiti, da bi lahko v posebnih okoliščinah ali glede na nekatere izvedbene določbe njihova uporaba posegla v pravice, ki jih posameznikom podeljuje pravo Unije, zlasti pravico do učinkovitega pravnega sredstva. Sodišče je tako pojasnilo, da pravovarstvena direktiva nasprotuje temu, da se pravila o prekluziji uporabijo tako, da je ponudniku dostop do pravnega sredstva zoper nezakonite odločbe zavrnen, če je lahko za nezakonitost izvedel šele po izteku prekluzivnega roka, in da je učinkovite revizije zoper kršitve upoštevni določb na področju oddaje javnih naročil mogoče doseči le, če roki za vložitev teh zahtevkov za revizijo začnejo teči, ko tožeča stranka izve ali bi morala izvedeti za morebitno kršitev teh določb (glej npr. Sodbe Sodišča EU v zadevah C-470/99, C-327/00, C-241/06, C-54/18, C-532/20). Sodišče EU je v zadevi C-161/13 (na katero se sklicuje tudi vlagatelj) pojasnilo, da ima ponudnik v primeru, če se po poteku roka za vložitev zahtevka za revizijo, ki ga določa nacionalno pravo, seznaniti z morebitno nepravilnostjo, ki je bila storjena pred izdajo odločbe o oddaji javnega naročila, pravico do vložitve zahtevka za revizijo le v tem roku, razen če izrecna določba nacionalnega prava zagotavlja takšno pravico v skladu s pravom Unije.

Iz izpostavljenih sodb Sodišča EU tako izhaja, da omejitev uveljavljanja pravnega varstva ni v nasprotju s pravom EU, vendar pa zainteresiranemu gospodarskemu subjektu ni mogoče omejiti uveljavljanja pravnega varstva, če je za nezakonitosti izvedel šele po izteku prekluzivnega roka. Sporna določba prvega odstavka 16. člena ZPVPJN sicer omejuje uveljavljanje pravnega varstva, vendar, v nasprotju z zatrjevanjem vlagatelja, zainteresiranim osebam ne odvzema dejanske možnosti pravnega varstva, saj imajo zainteresirane osebe (tako kot vlagatelj) možnost, da v okviru prvega zahtevka za revizijo zatrjujejo vse kršitve naročnika v postopku javnega naročanja, s katerimi so oz. bi morale biti seznanjene ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Ta procesna omejitev se ne nanaša na kršitve naročnika, ki ponudnikom niso bile oz. niso mogle biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, zato v posledici omenjene določbe ponudnikom ni zavrnen dostop do pravnega varstva zoper (domnevno) nezakonito ravnanje naročnika, za katerega je ponudnik izvedel šele po vložitvi prvega zahtevka za revizijo. Ne držijo zato navedbe vlagatelja,

da v posledici omenjene določbe »*nima nobene poti do vsebinske obravnave*« zatrjevanih kršitev, saj je vlagatelj imel možnost, da v prvem zahtevku za revizijo uveljavlja vse kršitve naročnika, ki so mu bile oz. bi mu morale biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, in je tako imel možnost, da bi bili (ob predpostavki izpolnitve tudi drugih procesnih predpostavk) njegovi očitki, vsebinsko presojani.

Upošteva je navedeno gre zavrniti navedbe vlagatelja, da v obravnavanem primeru ne obstoji procesna omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, ker vlagatelj v drugem zahtevku za revizijo navaja kršitve naročnika, o katerih še ni bilo vsebinsko odločeno. Za obstoj te procesne omejitve namreč ni relevantno, ali je bilo o kršitvah novega zahtevka za revizijo vsebinsko odločeno, zato v obravnavanem primeru tudi ni relevantno, da o kršitvah, ki jih vlagatelj navaja v drugem zahtevku za revizijo, še ni bilo vsebinsko odločeno.

Vlagatelj nadalje v pritožbi navaja, da v obravnavanem primeru ne obstoji omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, ker naročnik ponavlja isto kršitev. Pritrditi gre vlagatelju, da je naročnik po zaključku postopka pravnega varstva dopolnil točko 9.2.6 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (v delu, v katerem je bila s sklepom Državne revizijske komisije št. 018-086/2026-5 razveljavljena), da je naročnik dne 24. 7. 2026 (v okviru popravka) objavil dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, v katero je ponovno vključena točka 9.2.38, v vsebini, kot je bila vključena v dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je bila objavljena dne 15. 4. 2026, ter da je naročnik določil nov rok za prejem vprašanj in oddajo ponudb. Vendar pa gre ugotoviti, da niti ponovna objava dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, v katero je ponovno vključena zahteva iz točke 9.2.38 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila v vsebini, s katero se je vlagatelj seznanil že ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, niti naročnikov odgovor na portalu javnih naročil, da ne bo spreminjal dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ne predstavljata »*ponavljanja iste kršitve*« v smislu prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. Ponovna objava dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in naročnikov odgovor, da ne bo spreminjal dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, predstavljata zgolj potrditev obstoječih zahtev. Sprejeti stališče, da ponovna objava dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ali odgovor naročnika, da ne bo spreminjal zahtev, predstavlja »*ponavljanja iste kršitve*« v smislu prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, bi pomenilo, da že zgolj nadaljevanje postopka javnega naročanja po zaključenem postopku pravnega varstva z obstoječo (nerazveljavljeno) dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila predstavlja »*ponavljanje iste kršitve*«, posledično pa bi takšno stališče povsem izvotlilo določbo prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, saj ta procesna omejitev nikoli ne bi mogla biti podana. Upošteva je navedeno Državna revizijska komisija ne more slediti vlagatelju, da naročnik ponavlja iste kršitve.

Vlagatelj s sklicevanjem na javni interes ne more utemeljiti nezakonnosti naročnikovega sklepa o zavrženju zahtevka za revizijo oz. ne more doseči vsebinske obravnave drugega zahtevka za revizijo, in ne more zaobiti omejitve iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN. V zvezi z navedbami vlagatelja, da je vsebinska presoja zahtevka za revizijo tudi v javnem interesu in da je učinkovito pravno varstvo javnega naročanja tudi v javnem interesu, gre še dodati, da v skladu s prvim odstavkom 6. člena ZPVPJN pravno varstvo javnega interesa uveljavljajo zagovorniki javnega interesa, navedeni v drugem odstavku 6. člena ZPVPJN (in sicer, Računsko sodišče RS, organ, pristojen za varstvo konkurence, in organ, pristojen za preprečevanje korupcije), pod pogoji, določenimi v tem členu. Vlagatelj, ki ni zagovornik javnega interesa, pa z vloženim zahtevkom za revizijo varuje svoj položaj v postopku oddaje javnega naročila (prim. prvi odstavek 14. člena ZPVPJN).

Glede na navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da naročniku ni mogoče očitati kršitev pri zaključku, da za vsebinsko presojo zahtevka za revizijo obstoji procesna omejitev iz prvega

odstavka 16. člena ZPVPJN. Vlagatelj je namreč v tem, istem postopku oddaje javnega naročila že vložil zahtevek za revizijo, o katerem je bilo že odločeno, v predmetnem drugem zahtevku za revizijo pa vlagatelj navaja bodisi iste kršitve naročnika kot v prvem zahtevku za revizijo bodisi druge kršitve naročnika iz iste faze postopka, ki so bile vlagatelju znane oz. bi mu morale biti znane ob vložitvi prvega zahtevka za revizijo, pri tem pa ni mogoče zaključiti, da naročnik ni upošteval odločitve Državne revizijske komisije ali da ponavlja isto kršitev. Ker vlagatelj v okviru pritožbe ni izkazal naročnikovih kršitev, ko je naročnik zavrgel drugi zahtevek za revizijo na podlagi ugotovitve, da za vsebinsko presojo zahtevka za revizijo obstoji procesna omejitev iz prvega odstavka 16. člena ZPVPJN, je Državna revizijska komisija pritožbo skladno s prvim odstavkom 55. člena ZPVPJN zavrnila kot neutemeljeno.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj v pritožbi zahteva tudi povračilo stroškov predrevizijskega, revizijskega in pritožbenega postopka. Ker je naročnik zakonito zavrgel zahtevek za revizijo, je zakonito zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov predrevizijskega postopka (prva poved iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3). Stroški revizijskega postopka, povrnitev katerih zahteva vlagatelj, niso nastali, saj se revizijski postopek ni začel. Vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov pritožbenega postopka je Državna revizijska komisija zavrnila, saj mora naročnik potrebne stroške, nastale v pritožbenem postopku, vlagatelju povrniti (le) v primeru, če je pritožba utemeljena (zadnja poved tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN), vlagateljeva pritožba pa ni utemeljena.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk: Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:
Andraž Žvan, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročnik,
- vlagatelj,
- ministrstvo, pristojno za javno naročanje.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.